

[Emmert Andersen]

Hvis der skal foreligge en forhåndsgodkendelse – og det går vi imod – må det være sådan, at de projekter, der opfylder de objektive skatteregler, må kunne godkendes umiddelbart, i løbet af en time eller fra dag til dag. Og det må vel være redegørelsen fra den statsautoriserede eller registrerede revisor eller advokaten, der afgør, om det er et projekt, der umiddelbart kan gå i luften. Hvis det f.eks. drejer sig om en kursusbygning, der skal markedsføres – man har købt en grund, og man har fået en pris fra en totalentreprenør – er der ikke noget til hinder for, at man kan sætte det i gang med det samme uden en forhåndsgodkendelse; hvad skulle man bruge den til? Det drejer sig ikke om opstuede, men om helt reelle værdier.

Hvis man skal til at forhåndsgodkende, må man også tilføje nogle ressourcer og have en meget hurtigere sagsbehandling end i dag. Kun hvor der er tvivl om projekter, bør det kunne tage længere tid. De, der er ganske almindelige og følger de objektive skatteregler, må kunne godkendes umiddelbart.

Man sår megen tvivl hos de statsautoriserede og de registrerede revisorer om, hvorvidt de nu kan opfylde det, de er sat til at opfylde. Vi må også sige, at den hetz, der har fundet sted med hensyn til disse anpartsprojekter, har betydet, at kreditforeningerne og pengeinstitutterne, som man også skal igennem, og som skal bevilge lån, er blevet meget forsigtige. I det hele taget må det blive sådan, at man fremover ikke kan tro på den statsautoriserede revisor eller advokat, man har ansat til at rådgive sig, men må spørge skattevæsenet, om det nu også er rigtigt. Og så er det altså skattevæsenet, der skal afgøre det.

Vi vender os i CD meget mod dette forslag og kan bestemt ikke støtte det.

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiet tiltræder hver en sætning, ja, hvert et ord i den af skatteministeren udtrykte skepsis over for det foreliggende forslag. Alligevel synes vi, at det helhedsindtryk, ministerens redegørelse efterlod, faktisk ikke er dækkende for den holdning, man må indtage til dette her – det, ministeren fremførte var alt for blegsottigt.

Når man skal gå i sandhedens tjeneste, er kendsgerningen her, at Socialdemokratiet vil flytte ideologiske hegnsplæ, at de simpelt hen

vil have en udvikling i retning af det socialistiske og dermed det samfundsdestruktive. Det er det, som ligger i dette forslag. Statsmyndigheden skal kontrollere og regere og herse med tingene; i stedet for de kyndige, de præcise, de nøgterne, de vidende er det nogle embedsmandspaver, der mere eller mindre skal sidde og dirigere dette her. Derfor er den ret, som Socialdemokraterne her vil servere for os, aldeles uspiselig.

At det virkelig forholder sig sådan, kan vi jo se af de forfærdende erfaringer, vi fik i december måned sidste år, hvor Socialdemokraterne siddende på Ligningsrådets taburetter faktisk ødelagde det ene gode initiativ efter det andet fra det danske erhvervslivs side, ødelagde arbejdspladser, fordi man havde den propagandamaskine, der lå i TV-Avisens og andre mediers fuldstændige ukyndighed og lyst til at få drevet rovdrift på dette område, fordi man mente, det var poppet og var noget, folk kunne forstå, når tingene blev fremført på den måde, de blev.

Vi må se i øjnene, at de, der skal disponere, handler under meget snævre frister, hvor der simpelt hen skal være udsolgt, når man lukker nytårsaften. En sådan anpart er nytårsdag lige så usælgelig, som et juletræ er det juledag. Det kan absolut betyde konkurs og bortfald af måske i hundredvis af arbejdspladser, hvis der kan kastes grus i maskineriet, sådan som hr. Stavads forslag går ud på.

Det middel, som man brugte i december 1987, og som man nu vil videreudvikle, er forestillingen hos disse socialister om, at priser er noget objektivt, at f.eks. et skib er 350 mio. kr., men ikke 450 mio. kr. værd. En sådan matematisk objektivitet eksisterer ikke. Værdien af ethvert formuegode er, hvad køber og sælger kan enes om. Derfor eksisterer der hverken på erhvervsbygningers område, på anpartsprojekters område eller på andre områder noget belæg for denne forestilling om, at prisen er noget, som embedsmænd kan fastsætte. Det gælder overhovedet ikke. Når køber og sælger enes om en pris, har skattevæsenet at følge den. Hr. Stavad overfører nogle regler, der gælder i helt andre tilfælde, nemlig når man handler within arm's length, altså mellem mand og kone eller børn og forældre, til dette rent erhvervsbetonede område mellem fremmede.